

မင်းမြတ်သူရ

ပဉ္စမမြောက်မြောက်

မင်းမြတ်သူရ
ပဉ္စလက် မောင်နှမ
အပိုင်း (၁)

တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း ရွာကလေးတစ်ရွာ၏ လွန်စွာ ကြီးမားသော အိမ်ပိုင်းကြီး အတွင်းတွင် ရာဇဝတ်အုပ်လှဖေ ဆိုသူသည် ထန်းရည်ခါးနှင့် ကြက်သားကို မြည်း၍ စည်းစိမ်ခံနေ လေ၏။

ထိုရွာ၏သူကြီးဦးမြစိန်သည် ရာဇဝတ်အုပ်လှဖေ၊ ဝါးကျည်တောက်ထဲသို့ ထန်းရည်များ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ငှဲ့ပေးနေလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်သည် ငွေရွှင်သော အချိန်များ၌ မြို့ပေါ်မှ မကောင်းသော မိန်းမများကို ခေါ်၍ သူကြီးဦးမြစိန်၏ ရွာတွင် တည်းခိုလေ့ရှိ၏။

သူသည် ထန်းရည်ခါးနှင့် ကြက်သားကိုမြည်းကာ ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ် ခံယူနေချိန်တွင် သူကြီးဦးမြစိန်၏ အိမ်ပိုင်းရှေ့သို့ အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံး လှလှ မိန်းမလှတစ်ဦး လျှောက်လာ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်သည် မိန်းမအား မျတ် လုံးကျွတ်မတတ် စူးစိုက်ကြည့်၍ သူကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ

"... သူကြီး.. သူကြီး ဒါဒီရွာက မိန်းမလား" ဟု မေးမြန်းလေ၏။

သူကြီးက ခါးညွတ်၍ ...

"ဟုတ်ပု၊ ရာဇဝတ်အုပ်မင်း၊ ဒါပေသိ အပျိုမဟုတ်ဘူးနော်၊ သူ့မှာ ယောက်ျားရှိတယ်၊ တင်မောင်တဲ့၊ ရွာပြင်မှာ ကိုင်းလုပ်တယ် "

ဟုဖြေလေရာ ရာဇဝတ်အုပ်သည် သူကြီး၏စကားကြောင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့

သွားပြီး

"... တောက်.. ဒီလောက်လှတဲ့မိန်းမ အပျို မဟုတ်တာ နာတယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ သူကြီး ကျုပ်တော့ ဒီမိန်းမကို မြင်မြင်ချင်း စွဲသွားပြီ၊ ယောက်ျားရှိရှိ မရှိရှိ ရအောင်ကြံမယ် ..."

ဟု ကြိုးဝါးလေရာ သူကြီးက ရာဇဝတ်အုပ်၏ မျက်နှာကိုမဝံ့မရဲကြည့်၍

"ရွာမှာ အပျိုတွေအများကြီး ရှိပါတယ် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရယ်၊ အပျို မဟုတ်တာကို မကြံပါနဲ့၊ ချောမေထက် သာတာတွေအများကြီးပါ"

ဟုတားဆီးလေ၏။ တဏှာရှူးရာဇဝတ်အုပ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍

"နာမည်လေးက ချောမေတဲ့လား၊ လူနဲ့နာမည်နဲ့တော့ လိုက်ပါဗျာ၊ ချော မေကိုမြင်တာနဲ့ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဒိန်းတလိန်းနတ် ဖမ်းစားသွားတယ်၊ ဟဲ ဟဲ... လူပျိုကြီးဘဝကိုတောင် စွန့် လိုက်ချင်တယ်ဗျာ"

ဟု ကြိုးဝါးလေ၏။

အမှန်စင်စစ် ရာဇဝတ်အုပ်လှဖေသည် မည်သည့်မိန်းမကိုမျှ အတည်မယူဘဲ မိန်းမရွှင်များ နှင့်သာ ပျော်ပါးနေသူဖြစ်၏။ ရာဇဝတ်အုပ်သည် မိန်းမ လိုက်စားရာတွင် လွန်စွာ ဝါသနာထုံသဖြင့် အခြားသောမြို့များမှ မိန်းမရွှင် များကိုပင် ကြေးကြီးပေး၍ မှာယူလေ့ရှိ၏။

သူသည် လာဘ်ယူရာတွင် နာမည်ကြီးသော ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ငွေရေးကြေးရေး အတွက် အခက်အခဲမရှိပေ။ အောက်ပြည်အောက်ရွာရှိ မိန်းမရွှင်များသည် ရံဖန်ရံခါ အလုပ်အကိုင် မကောင်းသောအခါ၌မူ ရာဇဝတ်အုပ်လှဖေထံ တစ်လ ကိုးသီတင်း လာရောက် နေထိုင်သည်ဟူ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်သည် နောက်တစ်နေ့တွင် မြို့သို့ပြန်သွားသော်လည်း ချော

မေ၏ မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေ၏။ ဤမျှ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော မိန်းမမျိုး သူတစ်သက်တွင် မကြုံဖူးသေးပေ။ ထိုမိန်းမသည် လှရက်နိုင် လွန်းလှ၏။

လူ၏စိတ်သည် လွန်စွာထူးဆန်းလှ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်သည် မိန်းမချော မိန်းမလှများစွာကို ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် ရုပ်ရည် အသင့်အတင့်သာရှိ သော ရွာသူမိန်းကလေးအား အစွဲကြီးစွဲသွား လေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်၏ မျက်လုံးထဲတွင် သူမသည် ပပဝတီကဲ့သို့ ချောမေလှပ၏။

သူသည် ညစဉ် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ တစ်ခဏ မြင်လိုက်ရသော ချောမေ၏ ရုပ်သွင်ကိုသာ စွဲလမ်းနေ၏။

သူမ၏ တင့်တယ်သော ကိုယ်ဟန်ကို မြင်ယောင်ကာ သက်ပြင်းများ ကို သာ တဟင်းဟင်း ချနေရ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်သည် တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်သည် နှင့် သူကြီးမြစိန်တို့ ရွာသို့ သွားပြန်၏။

သူကြီးနှင့်တွေ့သောအခါ ချောမေကို တွေ့လိုကြောင်း ပြောလေ၏။

သူကြီးမြစိန်သည် အရည်အချင်းရှိ၍ သူကြီးဖြစ်လာသူ မဟုတ်ဘဲ မြို့ပိုင်၊ နယ်ပိုင်များကို ကပ်ဖားရပ်ဖားလုပ်၍ သူကြီးရာထူး ရလာသူဖြစ်သဖြင့် ရာဇဝတ်အုပ် လှဖေအား မလှန်ဝံ့ပေ။

ရာဇဝတ်အုပ်က မြို့ပိုင်၊ နယ်ပိုင်များကို အတို့အထောင် လုပ်လျှင် ခက်ပေ လိမ့်မည်။

သူကြီးရာထူး မပြုတ်အောင် ရာဇဝတ်အုပ်အား ကူညီရပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် ချောမေ တွေ့ဆုံနိုင်ရန် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များ ကို အလျင်အမြန် စဉ်းစားလိုက်၏။ ခဏကြာလျှင် သူကြီးကတော် ဒေါ်

ဘုတ်ဆုံအား ခေါ်လိုက်၏။ သူကြီးကတော် ဒေါ်ဘုတ်ဆုံသည် တစ်ရွာလုံး အား ငွေတိုးချေး၍ ခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ကြီးစားနေသူ ဖြစ်၏။ သူမသည် စိတ်သဘောထား ယုတ်မာသူဖြစ်လေရာ ချောမေအား ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် တွေ့ဆုံပေးရန် စီစဉ်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် သူကြီးကတော်က အခေါ်ခိုင်းသည် ဆိုသဖြင့် ချောမေ ကမန်းကတန်း ပေါက်ချလာ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်သည် ချောမေ၏ တစ်ရစ်သော ကိုယ်လုံးကို မသိမသာ ခိုး ကြည့်နေ၏။ ချောမေ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံရှေ့တွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်၍

"ဘာကိစ္စလဲ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံ"

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံက တဟင်းဟင်း ရယ်မော၍ ...

"ကိစ္စကတော့ ထူးထူးထွေထွေ မရှိပါဘူး၊ ညည်းပေါင်ထားတဲ့ နားကပ် အကြောင်း ပြောချင်လို့၊ ပေါင်ထားတာ ဖိ လရှိပြီ၊ ဘယ်တော့ရွေးမှာလဲ ..."

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ချောမေက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

"ဒါများ မေးနေရသေးလား ဒေါ်ဘုတ်ဆုံရဲ့၊ ကျွန်မ အတိုး မှန်မှန်ဆပ်နေ တာပဲ၊ ဒီနှစ်စပါးပေါ်ရင် ပြန်ရွေးမှာပါ"

ဟုဖြေလေ၏။ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံက ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးကိုဖွာ၍

"ဒါဆိုရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ ငါက ညည်းမရွေးတော့ဘူး ထင်လို့ မေးတာ၊ ကဲ ... ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် လက်ဖက်လေးဘာလေး စားပါဦး၊ အေးအေးဆေးဆေးမှ ပြန်ပါ၊ ငါက စကားပြောဖော် မရှိလို့ ပျင်းနေတာ..."

ဟု ပြောလေရာ ချောမေလည်း ရုတ်တရက်ပြန်ရန် မသင့်တော်သေး သဖြင့် ဖျာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ရာဇဝတ်အုပ်သည် အနီးရှိကုလားထိုင်မှ မျက်လုံးကျွတ် မတတ် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သူကြီးကတော် ဒေါ်ဘုတ်ဆုံက

တဏှာ ရူးရာဇဝတ်အုပ်၏ အလိုကို သိသဖြင့် မျက်နှာကို ရွှင်ရွှင်ထားကာ ...

"ဟဲ့ချောမေ၊ ဟောဒီမှာထိုင်နေတာ မြို့ပေါ်က ရာဇဝတ်အုပ်မင်း ဦးလှဖေ တဲ့၊ တို့ရွာကို အလည်ရောက်လာတာ"

ဟု ပြောလေရာ ချောမေက ရာဇဝတ်အုပ်၏ ရဲတင်းသော အကြည့် ကြောင့် ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်ပြီး ...

"ဟုတ်ကဲ့"

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်လှဖေသည် ချောမေ၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ ရမ္မက်ဇောများ ကြွတက်လာကာ

"ဟဲ ဟဲ ... မိန်းကလေးလို အချောအလှလေးတွေ မြင်တော့ ကျုပ်ဒီရွာက မခွာချင်တော့ဘူး"

ဟု ရိသဲ့သဲ့ပြောလေ၏။

ချောမေသည် ရာဇဝတ်အုပ်၏ စကားကြောင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွား ပြီး ဒေါ်ဘုတ်ဆုံ အား အကူအညီတောင်းသည့် အနေဖြင့် လှမ်းကြည့်လေ ရာ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံက မမြင်ဟန် ဆောင်နေသဖြင့် ထပြန်ရန်ပြင်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံက ...

"ဟဲ့ ... နေပါဦးချောမေရယ်၊ လက်ဖက်ကုန်အောင် စားသွားပါဦး၊ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းနဲ့ စကားပြောနှင့်ဦး၊ ငါရွာထဲကို ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်"

ဟုဆိုကာ ချောမေအား ရာဇဝတ်အုပ်နှင့်ထားကာ အိမ်ပြင်သို့ ရှောင်ထွက် သွားလေ၏။ ချောမေသည် အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်ရန် မသင့်တော် သဖြင့် ဖျာပေါ်တွင် ခဏထိုင်နေလိုက်၏။ ရာဇဝတ်အုပ်သည် ချောမေ၏ ခန္ဓာကိုယ်အား ရိုင်းစိုင်းသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်၍ ...

"နာမည်လေးက ချောမေတဲ့လား၊ နာမည်နဲ့လူနဲ့ လိုက်တယ်၊ ကျုပ်တော့စွဲသွားပြီ"

ဟုပြောလေရာ ချောမေက ခေါင်းကိုသာ ငုံ့ထားလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်က ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး၍ ... နားကပ်ပေါင်ထားတာ ငွေလိုလို့လား၊ လိုသလောက် ငွေကို ကျုပ်ထုတ်ပေးမယ်၊ ကျုပ်ဆီက ယူပါ၊ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံ ပိုက်ဆံ ပြန်ဆပ်လိုက်ပါ "

ဟုဆိုလေရာ ချောမေက ခေါင်းကိုမော့၍

"ဒီမှာရာဇဝတ်အုပ်မင်း၊ ကျွန်မ အပျိုမဟုတ်ဘူး၊ ရီသဲ့သဲ့လုပ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ယောက်ျားရှိတယ် ..."

ဟု လေသံမာမာဖြင့် ပြောလေ၏။ အရှက်မရှိသော ရာဇဝတ်အုပ်က တဟဲဟဲရယ်မော၍

"အပျိုမဟုတ်တော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ ချောမေရယ်၊ ဒါအရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျုပ်က စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ကူညီတာပါ"

ဟုပြောလေရာ ချောမေသည် စကားမဆက်တော့ဘဲ သူကြီးအိမ်မှ ဆုဆောင်၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုအခါမှပင် ဘုရားခန်းထဲတွင် ပုတီးစိပ်ဟန်ဆောင်နေသော သူကြီးထွက်လာပြီး

"အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ရာဇဝတ်အုပ်မင်း"

ဟု ပြုံးပြီးပြီးနှင့် မေးလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်က ခေါင်းခါ၍

"မပြေသေးဘူးဗျ၊ ကျုပ်ကို စုဆောင်းပြီး ထွက်သွားတယ်၊ ဒီအကြိမ်မပြေရင် နောက်အကြိမ်ပေါ့ဗျာ"

ဟု အားမလျှော့တမ်း ပြောလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်သည် ထိုကိစ္စမျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ မျက်နှာရူး လုပ်ခဲ့ပေါင်း များလှပြီဖြစ်သဖြင့် ရှက်ရကောင်းမှန်း

နားမလည်တော့ပေ။

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ တဏှာရူး ရာဇဝတ်အုပ်သည် ရွာပြင် ဘိုတဲသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားလေ၏။ ဘိုတဲသည် ရွာသူတို့ ရေခပ်သော ချောင်းအနီးရှိ ကုန်းမြင့်မြင့်တွင် တည်ရှိ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်သည် တပည့်တစ်ဦးနှင့်အတူ ဘိုတဲတွင် နေထိုင်ရင်း ရွာသူအပျိုချောလေးများ ရေခပ်ဆင်းချိန်ကို စောင့်ကြည့်၏။ သူသည် ရေခပ်ဆင်းလာသော ချောမေကို မပီပိုးတဝါးသာ မြင်ရသဖြင့် မကျေနပ်နိုင်ဘဲ တပည့်ကျော်အား တီးတိုးမှာ၍ မြို့သို့ ပြန်ခိုင်းလိုက်၏။

သူ၏တပည့် ပြန်ရောက်လာသောအခါ ရာဇဝတ်အုပ် လှဖေအတွက် အလွန်အသုံးဝင်သော ပစ္စည်းတစ်ခုပါလာ၏။

ယင်းမှာ စစ်သုံးမှန်ဘီလူးကြီး ဖြစ်၏။

ထိုမှန်ဘီလူးကြီးကို အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦး ရောင်းစားသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ရာဇဝတ်အုပ် လှဖေသည် မှန်ဘီလူးကြီးကို တစ်စစီဖြုတ်ပြီး တိုက်ချွတ်ဆေးကြော၏။

ရွာကလေးသည် သေးငယ်သော်လည်း အပျိုချောများ ပေါများလှ၏။

ထို့ကြောင့် စစ်သုံးမှန်ဘီလူးကြီးသည် အသုံးဝင်လှ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် တဏှာရူး တပည့်သည် မှန်ဘီလူးတစ်လက်ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ကြည့်ရင်း ကျေနပ်နေလေ၏။ ရာဇဝတ် အုပ်၏ မှန်ဘီလူးအတွင်း ချောမေသည် အပျိုချောလေးများနှင့် အလှချင်းပြိုင်နေ၏။ သူမ၏ အလှသည် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း အပြည့်ရှိနေသေး၏။

ဤသို့ဖြင့် ကောက်ကျစ် ယုတ်မာသော ရာဇဝတ်အုပ်သည် ချောမေအား ရယူနိုင်ရန် နည်းလမ်းများကို မပြတ် စဉ်းစားဆင်ခြင် နေတော့၏။

သူသည် ဘုံတဲတွင်နေထိုင်ရင်း တဏှာရှူးစီမံကိန်းများ ရေးဆွဲနေစဉ်
ဓားပြမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာသဖြင့် မြို့ပေါ်သို့ ပြန်ပြေးရလေ၏။

ဓားပြမှုမှာ ထိုနယ်တကြောတွင် ဆီစက်၊ ဆန်စက်များစွာ ပိုင်ဆိုင်သော
သူဌေးကြီး ဦးဘလှ၏ နေအိမ်တွင် ဖြစ်ပွားခြင်း ဖြစ်၏။ ဓားပြများသည်
ဓားပြတိုက်ရုံမက သူဌေးကြီးဦးဘလှ၏ အငယ်ဆုံးမယားအား
မတော်မတရား ပြုကျင့်သွားသဖြင့် သူဌေးကြီးမှာ လွန်စွာ မခံချိုမခံသာ ဖြစ်
နေရှာ၏။

သူ၏အိမ်ကို ဓားပြတိုက်သောအဖွဲ့အား ဖမ်းဆီးမိလျှင် ပုလိပ်အဖွဲ့ကို ဆု
တော်ငွေ ၅၀၀/-ပေးမည်ဟု ကြော်ငြာထားလေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်လှဖေသည် ထိုအမှုကို အားကြိုးမာန်တက် လိုက်နေရသဖြင့်
တစ်ရွာသူချောမေကို တစ်ခဏမျှ မေ့လျော့နေ လေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်သည်
ဓားပြမှုကို တစ်လနီးပါး ခြေရာ ကောက်ကြည့်သော်လည်း မည်သည့်
သဲလွန်စကိုမျှ မရသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားလေ၏။

သူဌေးကြီး ဦးဘလှကလည်း ဓားပြများကို မဖမ်းမိနိုင်သေးသဖြင့် တဂျီဂျီ
လုပ်နေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ရာဇဝတ်အုပ်လှဖေသည် သူဌေးဦးဘလှ၏ နေအိမ်တွင် ချော
မေကို မထင် မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မေးမြန်း
ကြည့်လေရာ ချောမေသည် ဦးဘလှ ကတော်၏ တူမတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်း
သိရလေ၏။

ချောမေသည် ရာဇဝတ်အုပ်အား မြို့ပေါ်တွင် ပြန်တွေ့သောအခါ မှတ်မိ
သော်လည်း နှုတ်မဆက်ဘဲ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေလေ၏။ သူမသည် သူဌေး

ကတော်ကြီး နေထိုင်မကောင်း၍ ပြုစုရန် အလို့ငှာ ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။

ရာဇဝတ်အုပ်သည် ချောမေ၏ လှပသော ရူပါရုံအား ပြန်လည် တွေ့ဆုံရသဖြင့် မေ့လျော့နေသော တဏှာရူးစိတ်များ ပြန်လည်ဝင်ရောက် လာ၏။

သူဌေး ဦးဘလှနေအိမ်တွင် ချောမေရောက်နေသဖြင့် ချောမေ၏ ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုတင်မောင်သည် မကြာခဏ ဝင်ထွက်လေ့ရှိ ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်သည် ကိုတင်မောင်ကိုမြင်သည်နှင့် ခေါင်းထဲသို့ ယုတ်မာသော အကြံအစည်တစ်ခု ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ထိုအကြံအစည်မှာ ချောမေ၏ယောက်ျား ကိုတင်မောင်အား ဓားပြမှုနှင့် ပတ်သက်၍ မသင်္ကာဟု အကြောင်းပြ၍ ဖမ်းဆီးရန်ဖြစ်၏။

ကိုတင်မောင်အား ဖမ်းဆီးထားလျှင် သူ့အတွက် ချောမေနှင့် နီးစပ်နိုင်ရန် နည်းလမ်းများရှိ၏။

ချောမေသည် လင်တော်မောင်အား စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သူ၏ ခြေသလုံးကို ဖက်၍ တောင်းပန်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သူနှင့်ချောမေနီးစပ်မှု ရှိနိုင်၏။

သူ၏ လိုအင်ဆန္ဒများ ပြည့်ဝလျှင် ချောမေ၏ယောက်ျား ကိုတင်မောင်အား ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ရုံသာ ရှိ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်သည် ယုတ်မာသော အကြံအစည်များကို တွေးတော၍ လွန်စွာ သဘောကျသွားပြီး တဟားဟား ရယ်မော လိုက်လေ၏။ နှုတ်မှလည်း ... ဟားဟားဟား ချောမေ၊ ချောမေ၊ မင်းငါ့လက်က ပြေးမလွှတ်တော့ဘူး ... ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေတော့၏။

အပိုင်း (၂)

ရာဇဝတ်အုပ်လှဖေက ချောမေ၏ယောက်ျား ကိုတင်မောင်အား မသင်္ကာမှုနှင့် ဖမ်းဆီးလိုက်သောအခါ သူဌေးကြီး ဦးဘလှ မိသားစုပင် အံ့ဩသွားလေ၏။

ချောမေသည် သူဌေးဦးဘလှ၏ ခြေသလုံးကိုဖက်၍ သူမယောက်ျား အပြစ်မရှိကြောင်း၊ မတရားဖမ်းဆီး ခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ငိုယို၍ တိုင်တန်း လေ၏။ ဦးဘလှက ချောမေ၏ခေါင်းကိုပွတ်၍

"တင်မောင် ဒီလိုအလုပ်မျိုး မလုပ်တတ်ဘူးဆိုတာ ငါလည်း ရိပ်စားမိပါ တယ် ချောမေ၊ ဒါပေမဲ့ ပုလိပ်ဘက်က မသင်္ကာလို့ စစ်ဆေးတယ် ဆိုတော့ လဲ မပြောသာဘူးပေါ့၊ တင်မောင် အပြစ် မရှိရင် ပြန်လွှတ်မှာပါ"

ဟု နှစ်သိမ့်လေ၏။ ချောမေက ခေါင်းခါ၍ ...

"အပြစ်မရှိလို့ ပြန်လွှတ်တာက နောက်၊ လောလောဆယ် ပုလိပ်တွေက ကိုတင်မောင်ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်လိမ့်မယ်၊ ရာဇဝတ်အုပ်ကို ဦးလေး ကိုယ်တိုင် ပြောပေးပါ ..."

ဟု တောင်းပန်ရှာ၏။ သူဌေးဦးဘလှက ချောမေ၏ အဖြစ်ကို မကြည့် ရက်ဟန်ဖြင့်

"ရာဇဝတ်အုပ်ကို ဦးလေးကိုယ်တိုင် ပြောပေးမယ် မပူနဲ့"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဦးဘလှက ရာဇဝတ်အုပ်လှ

ဖေကို အရက်ဝိုင်းဖြင့် ဧည့်ခံ၍ ကိုတင်မောင်သည် ချောမေကို အကြောင်းပြု သူ၏အိမ်သို့ မကြာခဏ ဝင်ထွက်နေခြင်းမှာ မသင်္ကာဖွယ် ကောင်းကြောင်း တောဘက်ရှိ ဓားပြများနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိသည်ဟု ယူဆကြောင်း၊ အကျင့်စာရိတ္တလည်း မကောင်းကြောင်း စသည်ဖြင့် ချောက်တွန်းလိုက် လေ၏။

သူဌေးဦးဘလှ၏ စကားကြောင့် ရာဇဝတ်အုပ်လှဖေပင် ဇေဝေဝါ ဖြစ် သွားလေ၏။

သူ ရမ်းသန်း၍ ဖမ်းဆီးလိုက်သူမှာ အမှန်တကယ်ပင် ဓားပြတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်လားမသိ။ ဤသို့ဆိုလျှင် သူသည် စုတ်ရောလာဘ်ရော ဝင်ပေ တော့မည်။

သူဌေးဦးဘလှသည် ချောမေ၏ယောက်ျား ကိုတင်မောင်အား ချောက်တွန်းရခြင်းမှာ အကြောင်းရှိ၏။

သူသည် ချောမေအား အိမ်ထောင်မကျမီကပင် တစ်နေ့ သူ၏ တတိယ မြောက်မယား ဖြစ်ရမည်ဟု ရည်စူးထားသူဖြစ်၏။

သူကြံရွယ်သော စံပယ်ကုံးအား တစ်ရွာသား ကိုတင်မောင်က ခူးဆွတ် သွားသဖြင့် ရင်ထဲတွင် မခံချိမခံသာ ဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ထိုရာဇဝင်ကြွေးအား သူယခု ဆပ်ရပေတော့မည်။ ချောမေသည် ဆွဲ ဆောင်အား ကောင်းဆဲဖြစ်၏။ ကိုတင်မောင် ဓားပြမှုနှင့် ထောင်နန်းစံရ လျှင် ချောမေအား ကယ်တင်ရှင် အမည်ခံ၍ သူကူညီနိုင်၏။

နောက်ဆုံးတွင် ချောမေသည် သူ၏လက်ထဲသို့ ရောက်ရပေတော့မည်။

ထိုအခါ သူ့ဘဝသည် မယားလေးယောက်နှင့်အတူ ပျော်စရာ အလွန် ကောင်းမည်ဟု တွေးတောလိုက်လေ၏။

ချောမေသည် လင်တော်မောင်အတွက် စိုးရိမ်သောကဖြစ်ကာ မစားနိုင်မအိပ်နိုင် ဖြစ်နေရှာ၏။

ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ကိုတင်မောင်ကို ပုလိပ်များ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းနေမည်လား။

မပြောကောင်း မဆိုကောင်း ကိုတင်မောင် ဓားပြမှုနှင့် ထောင်နန်းစံရလျှင် သူမသည် လောက အလယ်တွင် မျက်စိသူငယ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေမည်။

ချောမေသည် မရှိမဲ့ရှိမဲ့လေးများကို ထုခွဲရောင်းချ၍ မြို့နှင့်ရွာ ကူးချည်သန်းချည် လုပ်နေရှာ၏။

ယနေ့အထိ လင်တော်မောင်နှင့် တွေ့ခွင့်မရသေးဘဲ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေ၏။

ထိုနေ့ညနေခင်းတွင် သူကြီးကတော် ဒေါ်ဘုတ်ဆုံသည် ချောမေထံသို့ ရောက်လာ၏။ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံက ငိုယိုနေသော ချောမေကိုကြည့်၍

"ညည်းအဖြစ်ကလည်း စိတ်မကောင်းစရာပါပဲဟယ် ..."

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ချောမေက အားကိုးတကြီးဖြင့် ... ကယ်ပါဦး သူကြီးကတော်ရယ်"

ဟု တောင်းပန်လေ၏။

ဒေါ်ဘုတ်ဆုံက လေသံတီးတိုးဖြင့်

"ဟဲ့ ငါလည်း ဒီကိစ္စအတွက်ပဲ နင့်ဆီရောက်လာတာပဲ၊ တကယ်တော့ နင့်ယောက်ျား တင်မောင်ဟာ အပြစ်မရှိဘူး ဆိုတာ ငါတို့လည်း သိပါတယ်၊ ဒါကို ရာဇဝတ်အုပ်မင်း သိအောင် ပြောပြဖို့ပဲ လိုတယ် ..."

ဟုပြောလေရာ ချောမေက မသိနားမလည်ဟန်ဖြင့်

"ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံရယ် "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံက

"မနက်ဖြန်ရွာကို ရာဇဝတ်အုပ်မင်း ရောက်လိမ့်မယ်၊ ရွာပြင်က ဘိုတဲမှာ ရာဇဝတ်အုပ် ရှိလိမ့်မယ်၊ ညည်းကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ကြည့်ပါလား၊ ဒီကိစ္စကို နှုတ်လုံဖို့တော့ လိုမယ်နော်"

ဟုပြောလေရာ ချောမေက မဝံ့မရဲဖြင့်

"ဖြစ်ပါ့မလား ဒေါ်ဘုတ်ဆုံရယ်"

ဟု ရေရွတ်လေရာ ဒေါ်ဘုတ်ဆုံက ခေါင်းညိတ်၍

"ဖြစ်မှာပါအေ၊ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းက သဘောသိပ်ကောင်းတာ၊ ညည်းကို သူမြင်ဖူးပြီးသားပဲ၊ သနားအောင် ပြောပြပေါ့ ကျွန်မမှာ ကိုတင်မောင် မရှိရင် အခက်တွေ့ရမယ် ဘာညာပေါ့ဟယ်"

ဟု သင်ပြပေးလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ချောမေသည် ဒေါ်ဘုတ်ဆုံ၏ စကားကို အဟုတ်မှတ်၍ တဏှာရူး ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် တွေ့ဆုံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့ ညနေစောင်းတွင် ရာဇဝတ်အုပ် ရှိသည်ဆိုသော ဘိုတဲသို့ ရောက်သောအခါ ဘိုတဲတံခါး ပိတ်ထားလေ၏။ သူကြီးကတော်ကြီး၏ စကားပင် မှားယွင်းနေလေသလားမသိ။ ချောမေသည် မြို့ပေါ်သို့ ရောက်လျှင်လည်း ခရီးစရိတ်သာ ကုန်ပြီး လင်တော်မောင်နှင့် မတွေ့ရသဖြင့် ရာဇဝတ်အုပ်ကိုသာ ရွာ၌ စောင့်မျှော်နေမိ၏။ သူမသည် ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ဆိုးဝါးသော အိပ်မက်များကို မြင်မက်လေ၏။ သူမ၏ အိပ်မက်ထဲတွင် ကိုတင်မောင်သည် ပုလိပ်များ၏ မတရားနှိပ်စက်မှုကို ခံနေရလေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ် ရွာသို့လာမည် ဆိုသော်လည်း သုံးရက်လွန်သည်အထိ ရောက်မလာသေးပေ။ ထို့ကြောင့် ချောမေသည် မြို့ပေါ်သို့ လိုက်သွားရနိုးနိုး

ဖြစ်နေရှာ၏။

သူမ၏ ကျန်းမာရေးကလည်း တစ်နေ့တခြား ဆိုးဝါးနေ၏။

ကိုတင်မောင် ဖမ်းဆီးခံရသည့်နေ့မှစ၍ အစားမမှန် အအိပ်မမှန်သဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်ချည့်နဲ့နေ၏။ ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါမှပင် ရာဇဝတ်အုပ် ရွာသို့ရောက်လာ၏။

ချောမေသည် နေဝင်ကာနီးသည်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်ရှိရာ ဘိုတဲသို့ အရဲစွန့်၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ နှုတ်လုံရန် အရေးကြီးသည်ဆိုသဖြင့် မည်သူကိုမျှ အဖော်မခေါ်ရဲဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်ခဲ့၏။ ဘိုတဲသို့ ရောက်သောအခါ ရာဇဝတ်အုပ်၏ တပည့်က သူ၏ ဆရာ အတွင်းခန်းထဲတွင် ရှိကြောင်း ပြော၍ ချောမေအား အတွင်းသို့ ဝင်စေ၏။

အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ အရက်သောက်နေသော ရာဇဝတ်အုပ်က သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်၍ အာလေးလျှာလေးဖြင့် ...

"ချောမေ ပါလား"

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ချောမေသည် အမူးလွန်နေသော ရာဇဝတ်အုပ်အား ကိုတင်မောင်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆနေလေ၏။ ပြီးမှ အရဲစွန့်၍

"ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်လို့ပါ။ တကယ်တော့ ကိုတင်မောင်ဟာ လူရိုးလူကောင်းပါ ရာဇဝတ်အုပ်မင်း၊ သူဟာ ဘယ်တော့မှ မကောင်းမှုဒုစရိုက် အလုပ်ကို မလုပ်တတ် ပါဘူး၊ ဒါကို ကျွန်မအသိဆုံးပါ။ ဒါကြောင့် ကိုတင်မောင် ကိုလွှတ်ပေးဖို့ ကျွန်မ တောင်းပန်တာပါ ..."

ဟု ပြောလေရာ ရာဇဝတ်အုပ်လှဖေက ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

"မရတော့ဘူးမိန်းကလေး၊ နောက်ကျသွားပြီ ..."

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်ရာ ချောမေ၏ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး
"ဘာဖြစ်လို့လဲ ရာဇဝတ်အုပ်မင်း၊ ကျွန်မယောက်ျား ဘာဖြစ်လို့လဲ ..."

ဟု အမောတကော မေးမြန်းလေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်လှဖေက ချောမေ၏ မျက်နှာကို မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ကြည့်၍

"ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ ငါတို့လုံးဝ ထင်မထားဘူး၊ မင်းယောက်ျားကို ငါတို့စစ်ဆေးရင်း လက်လွန်သွားတယ်၊ မနေ့ညကပဲ တင်မောင်သေသွားပြီ.."

ဟုပြောလိုက်ရာ ချောမေသည် သူမ၏နားကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီး ...

"ကိုတင်မောင်သေပြီ ဟုတ်လား ..."

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ရာဇဝတ်လှဖေက ခေါင်းညိတ်၍

"ဟုတ်တယ် မင်းယောက်ျား သေသွားပြီ၊ ငါတို့အမှုတွေ .. စစ်ဆေးပေါင်းများလှပါပြီ၊ ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်သေးဘူး၊ သူကံပေါ့ ဒီကိစ္စအတွက် ငါလည်း ခေါင်းခဲနေတယ်၊ အချုပ်သားတစ်ယောက် သေရင် ငါ့မှာတာဝန်ရှိတယ်"

ဟုပြောလေရာ ချောမေသည် ရင်ထဲတွင် မီးကဲ့သို့ ပူလောင်သွားပြီး မျက်ရည်ပေါက်များ စီးကျလာ၏။ အပြစ်မဲ့သော သူမ၏ ယောက်ျားသည် ပုလိပ်များ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်၍ သေဆုံးရလေပြီ။

ဤမျှ ရိုးသားအေးဆေးသော သူကိုမှ ပုလိပ်များ ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ရက်၏။

သူမယောက်ျား သေဆုံးရခြင်း၏ အဓိကတရားခံမှာ ရာဇဝတ်အုပ်ဖြစ်၏။

လူယုတ်မာ ရာဇဝတ်အုပ်ကို အခွင့်ရေးရတုန်း ကလဲ့စား ချေရပေမည်။

သူမသည် ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်ငိုလိုက်ရင်း

"ခွေးကြီး ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မ ယောက်ျား သေရတာ၊ ရှင်သတ်လို့ ကျွန်မ ယောက်ျား သေရတာ၊ ရှင့်ကို လူပြည်မှာ အရှင်မထားဘူး သေပေတော့..."

ဆိုကာ ခါးကြားတွင် ဖွက်၍ဆောင်လာသော ဓားမြှောင်ကိုထုတ်၍ ရှေ့သို့ တိုးလေရာ ရာဇဝတ်အုပ်သည် ထိတ်လန့်သွားပြီး

"ချောမေ ... မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့"

ဟု ဆိုကာ ထိုင်ရာမှ ထရန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် သူနောက်ကျသွားပေပြီ၊ ချောမေ၏ ဓားမြှောင်သည် ရာဇဝတ်အုပ်၏ ခါးသို့ ထိုးစိုက်သွားလေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်သည် အသံနက်ကြီးနှင့် အော်ရင်း မြေပေါ်သို့ လဲကျသွား လေ၏။ ချောမေသည် မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျရင်း...

"တဏှာရှူးကြီး၊ ငရဲပြည်ကို သွားပေတော့..."

ဟု ရေရွတ်ကာ ဘိုတဲပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။

ချောမေသည် ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူနေပြီး လမ်းသွားရင်း ငိုယိုနေ လေ၏။ သူမသည် ရွာသို့ မပြန်တော့ဘဲ ခြေဦးတည့်ရာသို့ လျှောက်လှမ်း လာခဲ့ရာ ရွာနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာလာခဲ့၏။

ညမှောင်ရီသန်းစ ပြုလာပြီး အလင်းရောင်လည်း လျော့နည်းလာခဲ့၏။ သို့သော် ချောမေသည် မည်သည့်အန္တရာယ်ကိုမျှ ထိတ်လန့်ခြင်း မရှိဘဲ အမှောင်ထုကြီးထဲသို့ တိုးဝင်နေ၏။

ကိုတင်မောင်၏ သနားဖွယ်အဖြစ်ကို တွေးတောမိတိုင်း ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုယိုနေမိပြန်၏။

ကိုတင်မောင်သည် လွန်စွာရိုးသား၍ သိုးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ အပြစ်ကင်းစင်သူ ဖြစ်၏။ ဤမျှ ရိုးသားသောသူမှာ ပုလိပ်များ၏ ညဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုကြောင့် သေဆုံးရ၏။

သူမဘဝတွင် ကိုတင်မောင်မရှိလျှင် ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိတော့မည်နည်း။ သူမသည် ကိုတင်မောင်နှင့် ချစ်ရည်လူးခဲ့စဉ် အချိန်များကို ပြန်လည်သတိရပြီး ငိုယိုနေမိပြန်၏။

ထိုညသည် လမိုက်ညဖြစ်သဖြင့် လမ်းကိုကောင်းစွာ မမြင်ရဘဲ ကျင်းများ ချိုင့်များထဲသို့ မကြာခဏ လိမ့်ကျနေ၏။ ချောမေသည် လူးလဲထပြီး ခြေဦးတည့်ရာသို့ လျှောက် လှမ်းနေမိပြန်၏။

ရွာနှင့်ဝေးကွာသော အရပ်သို့ ရောက်ရှိနေပေပြီ။ မည်သည့် အရပ်သို့ ရောက်ရှိနေမှန်း သူမ မခန့်မှန်းတတ်ပေ။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာ ကိုက်ခဲ့နေ၏။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် များကြောင့် နာကျင်နေ၏။

အအိပ်ပျက်၊ အစားပျက်ဒဏ်ကြောင့် အားအင်မရှိသလို ခံစားရ၏။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး တဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲ့နေ၏။ သူမသည် ယိုးတိုးယိုင်တိုင်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ရာ တစ်စုံတစ်ရာကို တိုက်မိပြီး မြေပေါ်သို့ လဲကျလေ၏။

သူမနှင့် တိုက်မိသောအရာမှာ သင်္ချိုင်းမြေပုံတစ်ခုဖြစ်၏။ သူမသည် လကွယ်ည သန်းခေါင်ယံတွင် လူသူကင်းမဲ့သော သင်္ချိုင်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်၍ ထိတ်လန့်စိတ်ကြောင့် ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်းထလာ၏။

ထိုစဉ် မလှမ်းမကမ်းမှ မီးရောင်ကိုမြင်ရ၏။ မီးရောင်ရှိလျှင် လူသူအရိပ်အယောင်ကို တွေ့မြင်နိုင်၏။ ချောမေသည် အားတင်း၍ မီးရောင်ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့၏။

မီးရောင်နှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးလာသောအခါ ဇရပ်ပျက် ပေါ်ရှိ မီးအိမ် တစ်လုံးဖြစ်မှန်း သိရ၏။

သူမသည် ဇရပ်ပျက်လှေကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရာ ဇရပ်ပေါ်တွင် လူသူ အရိပ်အယောင် မတွေ့ရပေ။

မီးအိမ်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချ၍ထွန်းထားခြင်းဖြစ်၏။ မီးရောင်နှင့်အတူ မြင်ရသော အရာများကြောင့် ချောမေသည် လွန်စွာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ် သွား၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လွန်စွာလှပသော ကတ္တီပါကော်ဇော တစ်ချပ်ကို ခင်းထားပြီး ကော်ဇောပေါ်တွင် အရိုးခေါင်းသုံးခုကို ညီညာစွာချထား၏။

အရိုးခေါင်းများ၏ အနီးတွင် ထိတ်လန့်ဖွယ် သူရဲတစ္ဆေ ပုံများကိုလည်း မြင်ရ၏။

ထို့ပြင် ထူးဆန်း၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ခေါင်းပြတ်မိန်းမ တစ် ယောက်၏ ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ချောမေသည် ထိုအရာ များကိုကြည့်၍ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်ပြီး လဲကျ မေ့မြောသွား လေတော့၏။
